

mAG

930309

ARBEJDER BLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTRUM
Universitetsbiblioteket

1. årg. nr. 7

december 1970

POSTBUDE I KAMP mod forværrerede arbejdsforhold

I november måned var der flere gange optræk til åben konflikt mellem de københavnske postbude og Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet.

Den umiddelbare årsag var et urimeligt diktat om, at blade og tidsskrifter kun måtte medbringes på 2. ombæring og ikke som hidtil på 1. ombæring, hvor 90% af posten falder. Hvis dette var blevet gennemført, havde det betydet en væsentlig forøgelse af arbejdsbyrden for postbudene. Det blev ikke fuldt ud gennemført, men alligevel kan den nye midlertidige ordning betegnes som værre end den hidtil praktiserede.

At dette kunne ske på trods af postbudenes klare kampvilje har givet nogle erfaringer, som kan blive meget vigtige i den fortsatte kamp for forbedrede arbejdsvilkår. Flere og flere postbude får øjnene op for, at toppamperne i postforbundet er så indsyttede i det kapitalistiske system, at de ikke betragter sig som repræsentanter for

dem, som har valgt dem ind. I stedet betragter de åbentlyst sig selv som mæglere mellem de to parter.

Derfor var det naturligt for dem at gå imod de faste krav postbudene fra starten opstillede, og

INDHOLD iøvrigt:

Folkekrig og
stormagtsintriger
i Mellemøsten

GM-strejken i USA

Spillet omkring de
nye

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123715

derfor var det helt naturligt for dem at betegne det midlertidige forligresultat, der blev opnået, som "en stor sejr for postbudene".

KAMPENS BAGGRUND

Den konflikt, der var optræk til i november måned, kan ikke ses som noget isoleret tilfælde. Den må ses på baggrund af den stadig større arbejdsbyrde, der igennem en årække er blevet lagt på postpersonalet.

Da man for nogle år siden gik over fra 3 daglige postombæringer til 2, foregik det ikke på en sådan måde, at det samtidigt betød mindre arbejde for det enkelt postbud, tværtimod. Den kortere arbejdstid medførte kun, at den samme postmængde skulle besørges på kortere tid. Tilmed er postmængden stigende år for år. Alene i 1970 er den nogle måneder steget med over 10%.

I vinteren og foråret fandt der en omlægning af postbudenenes distrikter sted. Det var helt klart, hvem denne omlægning skulle tjene. Dens gennemførelse foregik helt uden om postbudene og det øvrige postpersonale.

Grundlaget for omlægningen var et tidsmålingssystem, som i længere tid har været anvendt indenfor det svenske postvæsen. For at presse arbejdstempoet til det yderste, udmåles hver bevægelse i sekunder og brøkdele af sekunder. På dette grundlag beregnes så hvor mange breve hvert postbud skal kunne sortere op i minuttet, hvor mange sekunder det tager at stoppe et brev i brevkassen, osv, osv.

Postbudenenes fagforening, Dansk Postforbund, måtte endog før denne omlægning, da hvert postbud skulle have en rationaliseringsekspert rendene i hælene på sig, rykke Generaldirektoratet til undsætning og forklare de utilfredse, at de kun skulle være glade for disse herrer med stopure. Denne tidsmåling var i postbudenenes interesse, hed det sig, og ville kun medvirke til at rette de skævheder op, der var opstået i forbindelse med sløjfningen af 3. ombering.

Men resultatet blev det modsatte.

I stedet for at fjerne de urimelige heder, der var i forvejen, blev de store distrikter yderligere øget. For at klare postbesørgelsen til rette tid, må der nu arbejdes i rekordtempo. Dette har medført et enormt pres på det enkelte postbud. Mange søger andet arbejde, og nogle er simpelthen nødt til at melde sig syge på de større postdage. 60-70 opgange til 4. eller 5. sal er mange steder det normale. Når dette som følge af omlægningen ofte kræves gennemført på 1½ time eller mindre, siger det sig selv, at servicen bliver meget dårlig. Der er simpelthen ikke tid til et stykke ordentligt arbejde.

Utilfredsheden med denne omlægning har selvsagt været stor. Ældre postbude siger ofte, at arbejdsforholdene i dag er langt værre end for 30-40 år siden.

"Vi føler det mere og mere som om vi har to arbejdsgivere: Generaldirektoratet og Postforbundet", siger et postbud, "i stedet for at varetage vore interesser, hjælper forbundet med til at presse arbejdstempoet i vejret, - til glæde for Post- og Telegrafvæsnets profitbegær".

POSTBUDENE TAGER FRA STARTEN

INITIATIVET I EGNE HÆNDER

På denne baggrund blev reaktionen blandt postbudene meget voldsom, da generaldirektoratet dikterede, at blade kun måtte udbringes på 2. ombering.

På flere københavnske postkontorer tog postbudene selv det afgørende initiativ og vedtog resolutioner, hvori det hed, at man ikke ville efterkomme dette diktat, men fortsætte uddelingen af blade som hidtil. Generaldirektoratets diktat var dråben, der fik bageret til at flyde over. Kampviljen og enigheden var stor. Generaldirektoratet forsøgte at splitte denne enhed ved i en skrivelse til hvert enkelt postbud at true med tjenesteforhør, hvis ordren ikke blev efterkommet. Dette lykkedes ikke, det forstærke-

de kun kampviljen. Det forstærkede den så meget, at ledelsen i Københavns postbude Forbund var tvunget til at bakke postbudene op og erklære, at forfølgelse af enkelte postbude ville være at betragte som et angreb på forbundet. Det skulle senere vise sig, hvad disse faste ord fra forbundets side var værd.

Det skulle vise sig allerede på de københavnske postbudes ekstraordinære generalforsamling den 9. november, hvor generaldirektoratet og de socialdemokratiske toppampere i forbundet ved fælles hjælp fik afværget en arbejdsnedlæggelse.

Generaldirektoratet havde håbet, at det ved hjælp af trusler kunne diktere sin vilje igennem. Da det så, at det ikke lykkedes, valgte det en anden metode. To timer før den ekstraordinære generalforsamling fremkom de med vage udtalelser om, at de muligvis var villige til en for-

handling, og at de ville udsætte tjenesteforhørene i 2 (to) dage! Formålet var klart nok: man ved hvad bare en kortvarig arbejdsnedlæggelse blandt postpersonalet betyder, og dette måtte under alle omstændigheder forhindres. Derfor regnede man med, at man ved denne fremgangsmåde kunne splitte postbudenes enhed. Og man regnede ikke helt galt. Formanden for postbudene i København, Poul Frederiksen, som før generalforsamlingen havde været i travl aktivitet på flere postkontorer for at forhindre arbejdsnedlæggelse, tog imod dette "forhandlingstilbud" med åbne arme.

Langt de fleste postbude, som havde ordet på generalforsamlingen, betegnede generaldirektoratets splittelsesforsøg som en ny provokation, hvortil der kun kunne gives ét svar, nemlig arbejdsnedlæggelse, og krævede, at hvis der skulle forhandles, måtte det ske på et fast grundlag og først efter at alle tjenesteforhør var indstillet.

Poul Frederiksen var kommet på en vanskelig opgave. Mange af hans ind-

læg druknede i massive råb om strejke. Men generaldirektoratet kunne ikke have lagt sagen i sikrere hænder. Ved bestandigt at tage ordet uden for talerrækken og stå som talsmand for en "forhandlingsløsning, hvor hver part må give lidt efter" og ved at afvise det faste krav om tilbagebetaling af samtlige tjenesteforhør før nogen form for forhandling, viste Poul Frederiksen den "tjenestevillighed" overfor Generaldirektoratet, som postbudene havde afvist. På grund af sin afklassemærkede indskrænkede horisont gik han flere gange i panik mod de massive krav om arbejdsnedlæggelse. Forbundsformand Åge Andersen måtte komme sin kollega til undsætning og fortælle, at gjorde postbudene alvor af deres krav "ville det være at sammenligne med bønderne, da de i sin tid hældte mælken

ud i kloakerne". Strejker kan ikke betale sig, sagde de i kor, som arbejdsgeberne også gør det, hver gang der er optræk til strejke. Det skulle vise sig, at en arbejdsnedsættelse i hvert fald kunne have givet et bedre resultat, end Poul Frederiksen og Co's forhandlingsresultat.

Ved åbent at gå imod postbudenes krav og derved netop fremkaldte den splittelse, Generaldirektoratet havde arbejdet for, viste pamperne i postforbundet tydeligt, at de ikke ønskede at varetage postbudenes interesser.

Men deres splittelsesforsøg lykkedes kun til en vis grad. Kun ved åbent og massivt at drukne og sabotere diskussionen om postbudenes krav og flere for disse nødvendige ændringer i den udtalelse, der skulle vedtages, i endeløse tirader om classesamarbejde, lykkedes det dem efter midnat at få presset en hastigt oplæst udtalelse igennem ved afstemning. Denne udtalelse brugte stærke ord mod tjenesteforhørene, men krævede dem ikke trukket tilbage, og den gav ledelsen i forbundet bemyndigelse til at gå i forhandling uden noget bundet mandat over for postbudene.

POSTBUDENES ERFARINGER

På en ny ekstraordinær generalforsamling d. 16. november vedtoges efter forbundsbestyrelsens stærke anbefaling et nyt forligsforslag.

Det går i disse dage op for flere og flere postbude, at den nye midlertidige ordning, der er opnået, i virkeligheden er værre end den gamle midlertidige ordning.

Før kunne blade i et vist omfang medtages alle dage på 1. ombæring. Nu må bladene ikke medbringes på de to største bladdage, torsdag og fredag. Poul Frederiksen og Co's forsikringer på generalforsamlingen om at dette ikke ville få nogen betydning på grund af en regel om, at der er to dage til uddeling af blade, har vist sig at være det rene ordgas. Det holder ikke stik.

Tjenestemandsførhørene bortfalder, og postbudene skal i stedet "bare" underskrive en "tilståelse" om, at de har brudt reglementet. Ethvert postbud ved, at en sådan skriftlig "tilståelse" i realiteten er det samme som et tjenesteførhør. Den gemmes i Generaldirektoratets kartotek over det enkelte postbud og vil blive hevet frem som en trussel ved en ny konflikt.

Dette "resultat" afslører, hvor uanvendeligt Postforbundet er som kampvåben, så længe det ledes af reformister og bureaukrater af socialdemokratisk type.

Fra starten tog postbudene sagen i deres egne hænder. Det har årelang erfaring vist dem er nødvendigt. De seneste begivenheder har afsløret toppampernes bondefangermetoder i mange postbudes øjne og har vist, at hvis kampen mod de forværede arbejdsforhold skal give resultat, må initiativet fastholdes og ikke overlades til reformistiske toppampere. Det er en værdifuld erfaring, som kan skabe forudsætning for, at kommende anslag mod arbejdsforholdene resolut slås tilbage.

KAMPEN FØRES VIDERE

Mange har undret sig over, hvorfor Generaldirektoratet ved sit urimelige diktat fremprovokerede denne konflikt. For det er klart, at der var et formål med det.

Tjenestemændene og dermed postbudene står over for overenskomstforhandlinger. Fra statens side ønsker man dyrtidsportionerne væk, og der er lagt hårdt op til på alle områder at forværre tjenestemændenes kår.

Samtidig vil rationaliseringerne inden for postvæsnet fortsættes. Af Generaldirektoratets regnskaber kan vi se, at udgifterne til dette hele tiden stiger. Arbejdstempoet skal skrues yderligere i vejret. Postforbundets ledelse har i længere tid haft travlt med at fortælle om en sådan rationaliseringsvelsignelser. Den foregår ikke ud fra profithensyn, men udelukkende

Fortsættes på bagsiden

FOLKEKRIG OG STORMAGTS -

INTRIGER I

MELLEMØSTEN

I september var vi vidner til voldsomme kampe i Jordan, og kampene er siden da adskillige gange blusset op igen. I den borgerlige presse herhjemme betegnes det hele blot som en borgerkrig, og der bringes kun enkelte sparsomme beretninger om kampenes forløb.

Men der siges ikke noget videre om den virkelige baggrund for kampene. Især afsløres ikke de stormagtsintriger, som foretages af "de fire store", USA, Sovjetunionen, England og Frankrig, rettet imod Palæstinas folk og de øvrige arabiske folk.

I ly af engelske kolonitropper blev staten Israel i 1947 dannet af den reaktionære zionistiske bevægelse på den arabiske stat Palæstinas jord. Imperialismen havde derved benyttet jødiske nationalister til at skabe sig et fast brohoved i Mellemøsten rettet imod de arabiske folk. Over en million palæstinensere blev fordrevet fra deres hjemland til flygtningelejre udenfor Israels grænser. Senere erobrings-
togter har yderligere indlemmet store arabiske områder i Israel - sidst i 1967.

"Den revolutionære krig er massernes krig; den kan kun føres ved at mobilisere masserne og stole på dem."

- Mao Tsetung

Delinga
1947

Våpenhvile
1949

Okkupert område 1967

Enhver undertrykkelse og aggression avler modtryk. En ny fase i de arabiske folks kamp begyndte med det arabiske folks egen væbnede kamp. Den blev startet 1. januar 1965 af en kommando på kun to mand bevæbnet med ét gevær fra befrielsesorganisationen "El Fatah". I de efterfølgende 5 år har denne gnist antændt en præriebrand af væbnet folkekrig på det israelsk erobrede territorium. De forskellige befrielsesorganisationer har rundt omkring Israel oprettet utallige guerillabaser. Herfra foretager de væbnede aktioner ind i Israel i samarbejde med den resterende arabiske befolkning her. Antallet og styrken af aktionerne er vokset voldsomt op til sidste sommer, hvor de nåede et antal på ca. 20 om dagen.

Kampens udvikling fremgår også af udtalelser af lederne i Israel. Således sagde "udenrigsminister" Abba Eban i 1969, at guerillastykkerne "ikke har spillet nogen rolle" i Mellemøsten; men i sommer jamrede han, at "det voksende pres" fra de palæstinensiske guerillastykker "er en fare for selve Israels eksistens".

"Roger - planen"

"De fire store" havde længe søgt at finde en "fredelig" løsning på konflikten, dvs. en løsning, som bevarede status quo og palæstinenserne indstillede deres kamp. I sommer var denne opgave blevet presserende. Lederen af dette stormagtskollektiv, den amerikanske imperialisme, tog da d. 25 juni et nyt "fredsinitiativ" - den såkaldte "Roger-plan", opkaldt efter den amerikanske udenrigsminister Roger.

Planen gik ud på en tre måneders våbenhvile, imens "parterne" forhandlede sig til en løsning. Og "parterne" ville naturligvis sige aggressorstaten Israel på lige fod med de arabiske stater, fra hvilke den har erobret områder. Det betyder, at de arabiske stater i realiteten må anerkende staten Israel og dermed zionismens 22 år gamle besættelse af størsteparten af Palæstinas jord.

Det palæstinensiske folk kunne ikke betragtes som en part i sagen; det bestod blot af nogle flygtninge, som måtte forholde sig i ro mens "parterne" forhandlede om sagen. Palæstinenserne måtte stille sig tilfreds med en passus i "Roger-planen" om "en retfærdig løsning på flygtningeproblemet".

Alle var klar over, at disse "fredsforhandlinger" ikke ville føre til noget resultat. Men kunne det lykkes at få etableret en våbenhvile, mens "parterne" opretholdt skinforhandlinger, var der god håb om, at våbenhvilen kunne forlænges fortløbende (den første forlængelse er således allerede trådt i kraft). Herigennem kunne det gradvist lykkes at få "parterne" til reelt at acceptere en status quo ordning.

Første skridt måtte bestå i at få "parterne" til at anerkende "Rogerplanen". Den amerikanske imperialisme, som Israel er afhængig af militært som økonomisk, pressede Israels ledere til at acceptere planen. Tilsvarende skulle de sovjetiske revisionister, som har skabt sig indflydelse i flere arabiske lande, benytte alle midler for at få lederne her til at opgive kampen til fordel for "Roger-planens" "fredelige" løsning.

På disse felter havde "de fire store" en vis succes. Men den revolutionære folkebevægelse er blevet så stålsat, at ingen diplomatiske intriger i toppen kan bremse udviklingen.

- og palæstinenserne svar

De palæstinensiske befrielsesorganisationer har alle med enkelte mindre undtagelser afvist "Roger-planen". Bladet "Fateh", som er fællesorgan for befrielsesstyrkerne, bringer bl.a. følgende kommentarer.

"Planer for at likvidere Palæstinas sag myldrer rundt omkring os. Skyer af intriger samler sig for at gennemtvinge disse planer" (d. 24. juli).

"Måske ønsker disse stormagter at spille rollen som værger over hele verden ved vilkårligt at opdele deres indflydelsessfærer; de adskiller sig kun i spørgsmål om, hvem dette eller hint område skal tilhøre, mens de indbyrdes respekterer en stiltiende aftale for at tyrannisere små folk med deres materielle og tekniske magt" (d. 29. juli).

"Det faktum, at det ortodokse israelske kommunistparti Rakah og den kommunistiske gruppe i Jordan kom frem med en støtte til fredsudsalget, er et af de mange beviser på, at Sovjetunionens regering virkelig har opnået en ordening med USA i den fredelige sameksistens ånd, som der blev opnået enighed om mellem Kosygin og Johnson på den berømte Glassborokonference i juni 1967. I Glassboro opnåede atomalderens to supermagter en generel ordening af globale dimensioner, især hvad angik deres protegéer i det mellemste østen, omkring Tysklandsproblemet og i Kina-spørgsmålet...

For nylig fremkom den imperialistiske presse med rapporter om planer for en fælles sovjetisk-amerikansk fredsstyrke, som skulle sættes op i dette område (Mellemosten, red.), og derved konsolidere de to supermagters politiske, økonomiske og strategiske positioner" (d. 17 sept.)

"Lad det blive kendt, at vort folk i Jordan, som forpurrede Templerplanen, Bagdad-pagten og Eisenhower-planen endnu mens de var ubevæbnede, i dag hvor de er bevæbnede med overbevisning og våben, kan knuse alle sammensværgelser mod det og de arabiske folk" (Arafat, d. 16 sept.).

USA-imperialismen spiller

endnu et kort ud:

militærregimet i Jordan

Palæstinenserne afvisning af "fredsplanen" og deres ubrydelige vilje til at fortsætte kampen kunne ikke komme bag på nogen. Derfor begyndte de amerikanske ledere - sideløbende med deres diplomatiske intriger for at lamme de arabiske stater fra toppen - forberedelserne til det angreb på guerillastyrkerne, som det jordanske militær foretog d. 17. september.

Husseins godsejerregime havde i forvejen opbygget sine militære styrker ved hjælp af amerikanske våben og "rådgivere". Ifølge den

"Alle reaktionære prøver at udradere revolutionen med massemyrderier, idet de tror, at jo større deres massakrer er, jo svagere vil revolutionen være. Men på trods af deres ønsketænkning er det en kendsgerning, at jo mere de reaktionære tyr til massakrer, jo stærkere er revolutionen og jo nærmere deres endeligt. Dette er en ubønhørlig lov."

- Mao Tsetung

palæstinensiske avis "Fateh" var den amerikanske ambassade i Amman, specielt dens førstesekretær Horan, særdeles aktiv hele sommeren igennem - der blev afholdt adskillige møder med jordanske militære ledere.

I september var forberedelserne klar. Midt om natten den 15. september afholdt USA's præsident Nixon et møde i Det hvide Hus "for at overveje den jordanske krise". Samme dag vendte den amerikanske ambassadør i Jordan, Louis Brown, i stor hast tilbage til ambassaden i Amman. Den 16. september dannede den amerikansk dominerede militærklike i Jordan en reaktionær militærregering, som den efterfølgende dag gik over til åbent angreb på guerillastykkerne på alle fronter.

Samtidig foretog USA udenfor Jordan forberedelser til en direkte militær indgriben. Den 6. flåde i Middelhavet blev forstærket og koncentreret i det østlige Middelhav. Der blev sendt nye troppestyrker til de amerikanske baser i Tyrkiet, og tropperne her og flere steder i Europa blev sat i alarmberedskab. Ifølge telegrambureauet Reuter d. 22. september blev "omkring 10.000 tropper sat i alarmberedskab". "New York Times News Service" rapporterede samme dag, at "tropper, skibe og flyvemaskiner i tilstrækkelig omfang til en effektiv amerikansk invasion (i Jordan)... er opmarcheret i Middelhavsregionen og Centraleuropa".

Kampene foregik overalt i Jordan, dog særligt voldsomt i to områder, i og omkring hovedstaden Amman samt i den nordlige del af Jordan omkring byerne Irbid (Jordans næststørste by) og Ramtha. De jordanske styrker var velbevæbnet af den amerikanske imperialisme med tanks, fly, svært artilleri og napalmbomber, som i vid udstrækning blev benyttet mod de tætbefolkede byer og flygtningelejre, hvor guerillastykkerne holdt til.

Selv om guerillastykkerne var langt underlegne i bevæbning, kunne de holde stand overfor angrebene. I Amman kunne de jordanske tanks bevæge sig igennem hovedstrøgene; men de fleste tætbefolkede kvarterer og flygtningelejre i Ammans omegn forblev på guerillastykkerne og folkets hænder. I Irbid-Ramtha området blev alle de jordanske angreb slået tilbage.

Under kampenes forløb blev guerillastykkerne i dette område forstærket af styrker, som strømmede til fra deres baser i Syrien og Libanon. Dette blev af den amerikanske udenrigsminister Roger i en erklæring af d. 20. september udlagt som en "syrisk invasion" til trods for, at selv forsvarsminister Laird havde måttet indrømme, at "der ikke havde været nogen bekræftelse" af denne påstand. Selv den vestlige presse gennemskuede formålet med Rogers erklæring, således Associated Press: "Rogers erklæring blev fremsat som et led i en diplomatisk forberedelse af en senere amerikansk invasion".

Det lykkedes således ikke militærregimet at knuse den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Tværtimod medførte kampene, at store dele af de jordanske officerer og soldater krydsede frontlinien for at deltage i den palæstinensiske revolution - heriblandt en hel brigade, "Al Husein brigaden".

Men det lykkedes heller ikke befrielsesstyrkerne at knuse det reaktionære amerikansk kontrollerede Hussein-regime i denne omgang. Men tiden arbejder for revolutionen. Det amerikansk ledede angreb på guerillastykkerne har rejst en bølge af harme i de arabiske folk; i løbet af kort tid vil guerillastykkerne kunne erstatte tabene fra kampene og nå op på en styrke, som langt overgår den hidtidige. Skulle USA vove en direkte militær indgriben, kan det være sikker på at gå "et nyt Vietnam" i møde.

GM-strejken i USA

Fra udlandet kan vi hente adskillige eksempler på strejkekampe af helt andre dimensioner end herhjemme. Det aktuelle eksempel er strejken på General Motors i USA, som tegner sig for mere end halvdelen af USA's automobilproduktion.

Den 15. september gik 400.000 arbejdere i strejke, og de fortsatte kampen i næsten to måneder, indtil de fik gennemtvunget deres krav. Strejken resulterede i en umiddelbar lønstigning på ca. 12 pct., en automatisk dyrtidsregulering hvert kvartal og en række mindre forbedringer.

Strejken var et resultat af et stadigt fald af reallønnen gennem årene og en tilsvarende stigning i firmaets profitter. Ifølge officielle statistikker i USA er produktionen pr. mandtime i automobilindustrien i de sidste 23 år steget med 123,7 pct., mens den merværdi, som hver arbejder skaber for monopolkapitalen, er steget med næsten 200 pct.

I de senere år har presset været særligt stort. Siden 1965 er arbej-

dernes ugeløn, som følge af inflationen, faldet med 18,47 dollars (ca 15 pct.) Og dette til trods for, at rationaliseringerne har presset tempoet på arbejdspladserne betydeligt op.

Hele den borgerlige presse i USA, som er talerør for den amerikanske monopolkapital, jamrer over strejkens frygtelige konsekvenser for økonomien. General Motors er foruden bilproducent også leverandør af forskelligt militært udstyr, derfor går strejken også på tværs af Nixon-regeringens oprustningspolitik og krigsforberedelser. Da bilproduktionen er en af hjørnestenene i den amerikanske industri, har strejken betydet et stort generelt produktionstab.

Selv om resultatet af strejken kun dækker delvist for de foregående års sænkning i reallønnen, er den borgerlige presse enige om at fordømme de "grådige" og "usolidariske" arbejdere på General Motors. Et eksempel er nedenstående tegning fra den amerikanske avis "International Herald Tribune".

Tegningen slår på de samme toner, vi kender herhjemme: arbejderklassen skal have ansvarsfølelse overfor den økonomi, som udbytterklassen kontrollerer. Den skal pænt holde sig indenfor den lønramme, som borgerskabets økonomer fastsætter, og ikke forsøge at gøre indhug i den del af "kagen", som tilhører kapitalisterne i form af profitter. Ellers gør de sig skyldig i den "usolidariske lønpolitik", som pressen holder frem, hver gang arbejderne møder med lønkrav.

SPILLET OMKRING

DE NYE OVERENSKOMSTER

Allerede før forhandlingerne mellem de faglige organisationer og Arbejdsgiverforeningen var indledt, havde LO-lederne forsikret arbejdsgiverne og deres statsmagts nuværende administratorer, KVR-regeringen, at man ikke ville stille krav, der gik ud over hensynet til den vanskelige situation for landets økonomi.

LO-lederne erklærede sig parat til "indkomstpolitiske løsninger" og selv om de i første omgang trak sig ud af forhandlingerne med regeringen, var det kun for at markere en formel uenighed, som reelt ikke eksisterer. Der er naturligvis modsætninger mellem LO og regeringen, men de indskrænker sig til, at LO-lederne må foregive at tjene arbejderklassens interesser.

Hans Rasmussen, formand for DSMF, udtrykte det på følgende måde d. 31. okt. til Kristeligt Dagblad:

"Hvis man tænker sig den situation, at vi skulle følge opfordringerne fra borgerlig side til slet ikke at stille krav til modparten, kunne resultatet blive, at vore medlemmer tog sagen i egen hånd. Det kunne udarte til anarki."

Her i sommeren og efteråret har der indenfor "Kommunistisk Forbund (m-l)" foregået en politisk kamp, hvorunder den revolutionære fløj er blevet ekskluderet. Denne kamp har i realiteten betydet KF's endeligt, idet der tilbage kun findes nogle få medlemmer i København omkring den ledende revisionistiske klike. De ekskluderede medlemmer, som nu er tilsluttet ARBEJDERBLADET, har udarbejdet en redegørelse for kampen. Interesserede blandt ARBEJDERBLADET's læsere kan rekvirere redegørelsen på vor adresse.

Hans Rasmussen mener naturligvis, at det er anarki, når strejker gennemføres uden om LO-ledelsen og især, hvis strejkerne samtidig, som de havde tendens til i foråret, også er rettet mod LO-ledelsen.

Derfor opstilles der krav, men efter de retningslinier, som LO-formanden Thomas Nielsen har udstukket: "Få krav" og "ikke en urimelig ønskeseddel".

Men også inden for LO-ledelsen er der visse modsætninger. Anker Jørgensen fra DASF går ind for opstilling af lidt flere krav end LO-formanden. For at berolige arbejdsgiverne, skynder han sig dog gennem pressen at erklære, at han naturligvis ikke vil stå fast på sine krav.

De nuværende overenskomstforhandlinger tegner således til at følge samme linie som hidtil: arbejdsgiverne og fagforeningsbureaukratiet forhandler bag lukkede døre for at få løst spørgsmålet: "Hvor lidt vil de nøjes med derude på arbejdspladserne denne gang uden at gå i strejke?"

Forhandlingerne starter med, at LO, fagforbundene, arbejdsgiverne og regeringen kommer frem med forskellige krav og modkrav for at lodde stemningen på arbejdspladserne. Og derefter når de frem til et passende "kompromis".

Arbejderklassens løn

kontra kapitalisternes profitter

I den forløbne overenskomstperiode, er der gennemført en række indskrænkninger i arbejderbefolkningens leveforhold. Kildeskattens indførelse blev benyttet til en skattestigning på ca. 10% af en

arbejderløn. Momsen er blevet forhøjet yderligere 2,5% og priserne er desuden gået godt i vejret. Men dette er åbenbart ikke nok for regeringen og dens økonomiske eksperter. Til "Dagbladet" (Ringsted) udtalte økonomiprofessor Jørgen Gelting, medlem af det økonomiske råd den 2. september:

"Jeg synes mægtig godt om ideen med en MIMS". (En ekstra "Midlertidig MomS", red.)

Der er ingen tvivl om, at regeringen vil prøve at inddrage eventuelle minimale overenskomstforbedringer, så hurtigt som det er den muligt.

Overfor denne skærpede udbytning af arbejderklassen står kapitalisternes forøgede profitter.

Som eksempel kan nævnes udstedelsen af friaktier. I 1969 blev der udstedt friaktier for 143 million kr. I 1970 er der imidlertid sket en stigning på over 300%, dvs til en halv milliard kr.

Friaktier er et dække over de reelle aktieudbytter. Aktionærerne kan sælge dem på Børsen med tårnhøje fortjenester. Et par eksempler:

ØK, F. L. Schmidt og Ford Motor Comp. har netop foræret aktionærerne henholdsvis 66, 30 og 12 mill. kr. friaktier. De kan efter behag sælges på Børsen med en fortjeneste på fra 280% til 530%.

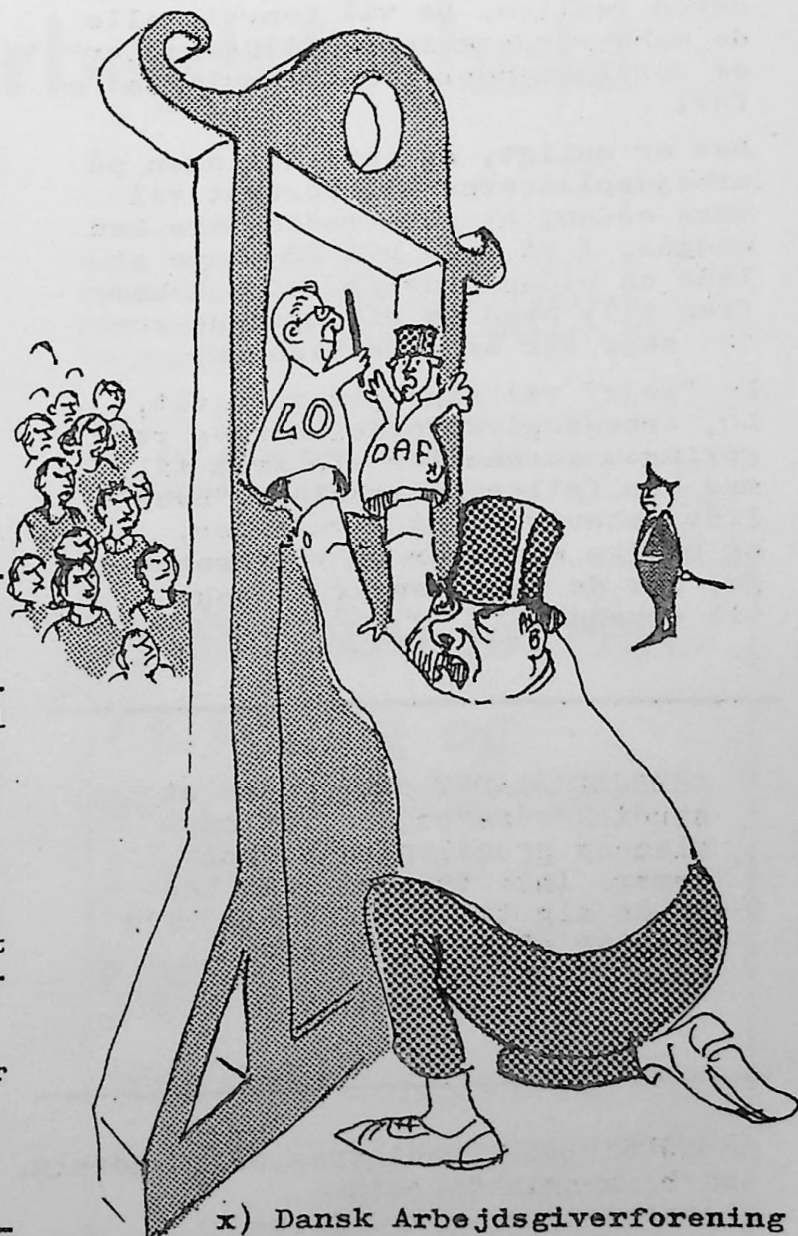
Det er også en kendsgerning, at en trediedel af samtlige aktieselskaber overhovedet intet betaler i skat, medens de øvrige to-trediedele på grund af afskrivningsregler og andre fiduser betaler latenterligt små beløb i forhold til deres profitter. Intet under at firmaerne står i kø for at blive registreret som aktieselskaber. Et af de firmaer, som overhovedet intet betaler i skat er Danmarks største industrivirksomhed, Dansk Esso A/S, med en omsætning på over 1 milliard kr.

Endelig kan vi minde om de afsløringer, der har været af de mange millionærer, som heller ikke betaler en øre i skat.

Tendensen er helt klart, at arbejderklassen pålægges større og større skattebyrder, medens kapitalisterne helt slipper eller kun betaler skat i ringe udstrækning.

Statsmagten, et redskab for monopolkapitalen

I de senere år har overenskomsterne været præget af en stadig større indblanding fra statsmagtens side. Denne udvikling er ikke nogen tilfældighed, men et resultat af, at monopolkapitalens muligheder for at opnå større profitter

x) Dansk Arbejdsgiverforening

kun kan sikres, hvis statsmagten i stadig større udstrækning griber ind i samfundsøkonomien og lægger den tilrette for monopolkapitalisterne.

LO-ledelsen har fuldstændigt akcepteret denne udvikling, hvilket bl.a. ses af deres støtte til "indkomstpolitiske løsninger", deres støtte til "arbejdsformidlingen" og deres ihærdige forsvar af "arbejdsretten"s bøderegn over strejkende arbejdere.

LO-ledelsen vil i forbindelse med overenskomstforhandlingerne prøve at give det udseende af, at de tjener arbejderklassens interesser. I samarbejde med regeringen og arbejds giverforeningen vil LO-lederne imidlertid prøve at få arbejderne til at sluge et overenskomstforlig, som i realiteten nedsætter deres realløn. De vil benytte alle de manøvrer som forhandlingsregler og forligsmandslov giver mulighed for.

Det er muligt, at indstillingen på arbejdspladserne til foråret vil være sådan, at en strejke ikke kan undgås. I så fald vil LO prøve at lede en sådan "lovlig" strejkekamp frem til, hvad de vil betegne som "en sejr for arbejderklassen".

En "sejr" vil sige det resultat, LO, Arbejdsgiverforeningen og regeringen forhandler sig frem til med den fælles målsætning: "Hvor lidt behøver vi at give efter, og hvilke manøvrer må vi foretage, før de igen vender tilbage til arbejdet?"

ARBEJDERBLADET påbegynder et studiekredsarbejde over marxismens grundlæggende problemer. Interesserede kan henvende sig til ARBEJDERBLADET's adresse eller på telefon (01) 98 84 04.

Postbude i kamp (fortsat)

for at forbedre postpersonalets arbejdsvilkår, fortæller Postforbundet. Kendsgerningerne fortæller noget andet. Som altid i et kapitalistisk samfund, hvor profithensynet står over alt andet, er rationalisering ikke i det arbejdende folks interesse.

I en langtidsprognose, som Generaldirektoratet har offentliggjort, hedder det: "Det samlede antal postforsendelser inklusive forsendelser til udlandet og transiterende forsendelser forventes at ville stige fra 1,4 milliard i 1969 til knapt 2 milliarder i 1985 svarende til en stigning på 43%. Heroverfor står et registreret behov for menneskelig arbejdskraft svarende til 20.600 i 1969, stigende til 25.880 i 1985, eller en stigning på 25%".

Det kan vist ikke siges tydeligere. Det er dette som er grundlag for den rationalisering, som nu skal gennemføres med forøget styrke og med velvillig bistand fra Dansk Postforbund.

Når man samtidig ved, hvor få muligheder der er for tekniske forbedringer indenfor postvæsnet, siger det sig selv, at disse rationaliseringer vil ramme postpersonalet og samtidig sikre et stadig større overskud på Post- og Telegrafvæsnet's regnskaber.

På denne baggrund må Generaldirektoratets udspil i november ses. Det skulle måle postbudenes styrke og Poul Frederiksen og Co's samarbejdsvilje.

Anslagene mod arbejdsforholdene rammer ikke alene postbudene. De rammer hele postpersonalet. Det er derfor vigtigt, at enheden mellem postbudene og det øvrige postpersonale styrkes. Dette og de erfaringer postbudene gjorde i november er betingelsen for, at kampen kan føres videre med resultat.

ARBEJDERBLADET redigeres af et udvalg.
Ansvh. Henrik Nisbeth
Abonnementspris: kr. 10,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Vesterbrogade 143, II
1620 København V